6 d'octubre del 37.

Estimat Màrius: amb aquesta pluja que cau, és possible que jo hagi d'escriure? Es tan monòtona la seva caure, que estic feta endormiscada. Sembla que tingui un empelt de llimac: la pell, si no l'amaga sota els llençols es queda humida, llisca fiscosa; no comença a fer res, ni a escriure al Màrius, pobre caragol: gemmà meu!

Podria dir-te que he estat contenta d'haver rebut una postal d'en Joan, però quan ho haurè dit, já no em quedarà res més, i vendré que he dit una mentida perquè no estic contenta. Si et dic al per què potser omplirè un pernell més de ratlla. Ho faré. Per què es veu d'ací d'allà, no fare creure que si, pui per vacances. Ja està dit.

Però queda tot aquest full, tan net i tan llis com el cel que hem tingut avui;

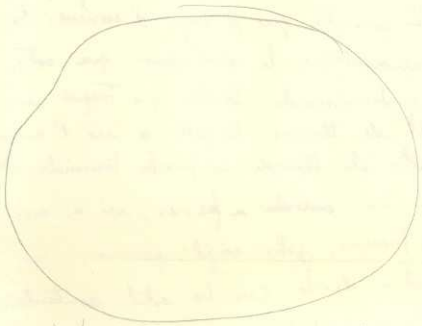

no hi hauria ni un núvol que trenques la uniformitat del cel tot net que fa vera per avui no te'l pinto.

Ai pobra de mi! Potser elegint Séneca i em sembla que sense voler he copiat una carta de les que escrivia a Lucili si no mentan les enciclopèdies. D'aquesta feta la nova bromeieta as farà riure, encara? Em perdoneu? Prenimit bessi, com que no hi cap una contesta, et pots concedir unes vacances. Suan et fonin les gans d'escriure mi encies un dissabte ans per l'finguela i continuar.

Adéu Mànus, molt afectuosament Mercè